

skal blindes øjne åbnes og døves ører lukkes op; da springer den halte som hjorten, den stummes tunge bryder ud i jubel. For vand vælder frem i ørkenen, bække i ødemarken. Det hede sand bliver til oaser, den udtørrede jord til kildevæld. På sjakalernes tilholdssted vokser der rør og siv. Dér skal der være en banet vej, Den Hellige Vej skal den hedde, de urene skal ikke færdes på den; men for hans folk bliver det en vej at gå på, hvor dårer ikke flakker om. Dér skal der ikke være løver, rovdyr kommer ikke på den, de findes ikke. Dér skal de løskøbte vandre, Herrens udfriede vender hjem, de kommer til Zion med jubel, evig glæde går foran dem, fryd og glæde når dem, suk og klage flygter.

Epistel: 1 Kor 4,1-5

I skal se på os som tjenere for Kristus, som dem der skal forvalte Guds hemmelige plan. I kan selvfølgelig forlange at vi er til at stole på, men for mig betyder det overhovedet ikke noget hvordan I eller en menneskelig domstol bedømmer mig. Jeg bedømmer ikke en gang mig selv. Jeg er mig intet bevidst, men det betyder ikke, at jeg er frifundet, for det er kun Kristus der kan dømme mig. Derfor skal I ikke gøre jer til dommer over nogen før tiden er inde. Vent til Kristus kommer tilbage. Han vil kaste lys over alt det der har været skjult i mørket, og afsløre hvad vi inderst inde vil. Til den tid vil Gud give hver enkelt den anerkendelse han har fortjent.

Prædiketekst: Matt 11,2-10

Da Johannes i fængslet hørte om Kristi gerninger, sendte han bud med sine disciple og spurgte ham: »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?« Jesus svarede dem: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig.« Da de var gået, begyndte Jesus at tale til folkeskarerne om Johannes: »Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, der svajer for vinden? Nej, hvad gik I ud for at se? Et menneske i fornemme klæder? Se, de, der bærer fornemme klæder, findes i kongeslottene. Nej, hvad gik I ud

for at se? En profet? Ja, jeg siger jer, også mere end en profet. Det er om ham, der står skrevet: ›Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej for dig.‹ «

PRÆDIKEN

I dag har vi tændt vi det tredje lys i adventskransen. Lyset tager til op mod jul. Og så bliver vi alligevel i dag taget et meget mørkt sted hen. Ind i den mørkeste fængselscelle – på dødsgangen. Her sidder Johannes Døber.

Han er sat af. Ham, der skulle bane vejen for Jesus, er passiviseret. Han sad ikke i fængsel, fordi han havde gjort noget galt. Tværtimod. Han sad i fængsel, fordi han havde fulgt Guds kald og havde talt sandt. Han havde talt sandhed – uden at gøre forskel på mennesker. Han havde talt om Guds dom og kaldt til omvendelse. Han havde kritiseret Herodes Antipas' ægteskabelige forhold, at han levede sammen med en, han ikke var gift med, og den slags finder konger sig ikke i, og derfor sad Johannes Døber nu i fængslet og afventede sin dom.

Der i fængslet har Johannes' disciple fået lov til at besøge ham, og gennem dem hører han om "Kristi gerninger". Og det rejser et spørgsmål: *Er du den, der kommer, eller skal vi vente en anden?* Det kan måske godt undre os lidt, at det netop er "Kristi gerninger", der rejser spørgsmålet. Det, at Johannes hører om Jesu undere, folkemængden der samles omkring ham, mennesker, der bliver mødt med syndernes forladelse – skulle det ikke netop bekræfte ham i det, han havde vidst hele sit liv og forkyndt for andre: at "Jesus er Kristus, den, der kommer"? Sådan sagde han ved Jordanfloden, når han stod og døbte mennesker: *Efter mig kommer han, som er stærkere end jeg.* Var det ikke gode nyheder? Hvorfor spørger han nu: *Er du den, som kommer?*

Mon ikke det handler om den spænding, der ligger i, at vel gør Jesus mægtige gerninger – men det med Guds riges gennembrud trækker ud og slår ligesom ikke igennem i fuld udstrækning. Fx sidder Johannes Døber der i sit fængsel...

Derfor spørger han: *Er du den, der kommer?* Den, der er lovet? Vi hørte før fra Esajas' vision af Guds riges gennembrud, Es 35 – og sang om det i ”blomstre som en rosengård”: Ørkenen skal blomstre. Blinde skal se, døve skal høre, og Gud vil bane en vej gennem ødemarken, så de udfriede kan vende hjem med glæde Suk og klage flygter.

Men Johannes sidder stadig under suk og klage... Der stod jo faktisk i Esajas 35, at *nu kommer jeres Gud med hævn, Guds gengæld, han kommer og frelser jer*. Altså Gud vil gøre op med det onde. Han vil skaffe retfærdighed. Han vil komme med et svar på det store spørgsmål, der lyder ned gennem historien. Gud, hvor er du? Hvorfor griber du ikke ind?

Johannes var netop kaldet til at bane den vej, Esajas havde talt om, for Messias. Han skulle gå foran ham. Og det havde han gjort. Han havde forkyndt omvendelse, for nu kommer Kong Messias med Guds retfærdighed og dom: *Jeg døber jer med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at bære på hans sko. Han skal døbe jer med Helligånden og ild. Han har sin kasteskovel i hånden, og han skal rydde sin tærskelplads og samle sin hvede i lade, men avnerne skal han brænde i en ild, der aldrig slukkes.*

Johannes havde lagt alt til rede for Jesus, men hvor blev så retfærdighedens gennembrud af? Ham, Jesus kalder for *mere end en profet*, sidder stadig der i uretfærdighedens fængsel. Og der kan han så sidde og tygge på Guds ords løfter. I Esajas 42,7 står der ligefrem: *Du skal åbne de blindes øjne, føre fangerne ud af fængslet og dem, der sidder i mørket, ud af fangehullet.*

Johannes sad der ikke, fordi han havde været et siv, der svajer for vinden. Han havde ikke været en død fisk, der flyder med strømmen. Han havde fulgt sit kald. Han havde sat sit liv ind på Guds kald. Han havde banet vejen for Jesus, og den endte åbenbart ikke i frihed – men i et fangehul... så det ud til.

Dér ligger spørgsmålet: Jesus, er du den, der kommer, eller skal vi vente en anden?

Og her kan vi lige så godt gøre et lille holdt – for her sætter Johannes ord på et spørgsmål, de fleste af Guds børn har stillet fra tid til anden.

For, jo: Vi har hørt om Kristi gerninger og vi er kommet til tro på ham. Vi har vidnet om ham og peget på ham. Vi har oplevet at blive sat fri ved syndernes forladelse og vi har set, hvordan Guds tilgivelse rejser mennesker op og giver dem et helt nyt liv, og mange af os, har også enten selv oplevet eller hørt om undere og helbredelser her og der. Nogle af os har set Charlotte Rørth de sidste uger på TV eller læst hendes bog om de store åbenbaringer af Jesus, hun har oplevet. Der er intet belæg for at betvivle, at det er sandt.

Men så er der også alle de gange, hvor vi ikke synes, Guds ord slog igennem. Hvor sygdommen ikke slap sit greb, hvor vi ikke fik miraklet eller ikke oplevede den udfrielse fra syndens magt, vi sådan havde håbet på. Hvor vi faldt igen. Hvor vi havde bedt og bedt – og tryglet Gud – og så alligevel oplevede, hvordan tingene gik i opløsning omkring os. Jesus er verdens lys. Men, vi sidder stadig i mørkets og dødens skygge. Vi lever under syndens og dødens vilkår.

Hvad hjælper det, at tegnene på Guds rige er der, hvis ikke det er mig, der oplever udfrielsen? Forandringen. Guds riges synlige og tydelige gennembrud. Jesus, er du den, der kommer?

Hvad er det så for et svar, Jesus giver Johannes? Og os? Han svarer ikke bare: ”Ja!” Det havde været det letteste, men ikke det sandeste, og så havde han heller ikke taget Johannes’ spørgsmål alvorligt. Læg mærke til, at Jesus henviser til de samme gerninger, som rejste spørgsmålet: *Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige.*

Og så tilføjer han: *Og salig er den, der ikke forarges på mig.* Og det er her omdrejningspunktet ligger! Det er nøglen, der lukker Kristi gerninger op for os: *Salig er den, der ikke forarges på mig.* Dvs. salig er den, der ser tegnet i Jesu gerninger – og tager det til sig som et tegn, så det vækker tro og håb. Jesu gerninger er tegnet på,

at Guds rige vil bryde igennem. Salig den, der holder sig til det – også selvom den store altomfattende forandring udebliver.

Nelson Mandela, der under apartheid sad fanget i 27 år på Robben Island uden for Cape Town, fortæller i en biografi, at de på gode dage kunne se Table Mountain strække sig op inde på fastlandet, og at det var for dem ”a beacon of hope” – et håbets tegn. En dag skulle de igen stå på bjerget, og det styrkede dem i fængslet.

”Kristi gerninger” er et håbets tegn om en meget større frihed end det at blive lukket ud af et fængsel, nemlig syndernes forladelse og det evige liv. *Evangeliet forkyndes for fattige* – og dem, der tager imod det – om de så måtte forblive fattige, så har de Guds rige og evigt liv – ”i tro”, selv om de ikke kan opleve det endnu.

Det er korset, der gemmer sig i sætningen: *Salig er den, der ikke forarges på mig*. Det er korsets forargelse. Korsets dårskab. Det forhold, at korset er døren ind til den store forandring. Til Guds riges gennembrud.

Profeterne havde set det: De talte om den lidende Messias, der skulle forkastes. Den allerførste profeti om frelseren taler om det. Han skal knuse slangens hoved, men den vil hugge ham i hælen. Ham, der skal vinde over alt det onde, vil først skulle tage slangebiddet. 1 Mos 3. Først efter korset kommer opstandelsen. Det store gennembrud. Og selvom Jesu opstandelse var det store gennembrud for Guds rige i denne verden – så kommer denne verden til at gå den samme vej, via korset, via dommen, før Guds rige endeligt og finalt bryder igennem. Guds rige er ikke en dennesidig vision. Det forjættede land har ikke adresse i denne verden. Det ligger på den anden side af denne verdens undergang. En undergang, der bliver en overgang for dem, der hører Gud til – sådan, som vi hørte det i søndags. På denne side er vi stadig i ørkenen – på vejen mod det forjættede land.

Og derfor undgår vi heller ikke korset i vores eget liv. Johannes var den, der skulle bane vejen for Jesus og for Guds rige. Han kom til at bane vejen helt konkret – ikke bare med sit liv, men også med sin død. Han gik foran Jesus i døden.

Sådan er vores vej også korsets vej. Vejen fra Esajas 35, som de udfriede går på med jubel – er stadig en ”korsvej”. Lidelsens vej. Vi går ikke fri af denne verdens smerte, tab og sorg. Vi synes det rammer vilkårligt og uretfærdigt og ujævnt. Men vi får alle vores at slås med. Læg mærke til saligprisningerne. Jesus siger ikke: ”Salige er de, der bad så inderligt, at de fik deres mirakel”. Han siger *Salige er de, der sørger, for de skal trøstes. Salige er de som forfølges på grund af retfærdighed, Himmeriget er deres. Salige er de der ikke forarges på mig*. Kristenliv er adventsliv. Vi venter. For han kommer. Han er den, der kommer. Det bliver jul. Adventskrans og tornekrone hører sammen.

Og sådan hænger det også sammen med ordene: *evangeliet forkyndes for fattige*. For fattige. Også det er korsets forargelse. Selv Johannes Døber, den stærke, måtte nå derhen, hvor han var den fattige, der havde brug for at høre Jesus forkynde evangeliet for ham. Selv den største blandt menneskefødte, måtte blive så lille, at han kunne frelses ved evangeliet. *Salige er de fattige i Ånden*. Det er dem, der har tomme hænder. Dem, der ikke har andet at pukke på. Dem, der ikke forarges over korset, for det er det, der sætter dem fri. Det var der, Jesus tog slangegiften for mig. Vel kan slanger stadig bide, så det gør ondt, men giften har Jesus taget.

Jesus, siger. Jeg er den, der kommer. Du behøver ikke at vente på nogen som helst andre. Han har set dit mørke, dit tab, din smerte. Han vil bære alle mørkets konsekvenser for dig. Dit mørke er hans mørke. Han har banet en vej for dig – lige ind i Guds rige. *Jeg har løskøbt dig. Jeg kalder dig ved navn. Du er min*. Intet kan skille dig fra hans kærlighed. Hverken magter eller myndigheder. Sygdom, liv eller død.

Måske ryster han fængslets mure, så du bliver sat fri af det, der binder dig her og nu. Måske flytter han i stedet blot ind i dit fængsel – med den fred, der overgår al forstand og tænder et troens lys, som intet mørke kan slukke – indtil han kommer igen. Hvor der ikke mere skal være adventslængsel og adventstro. Men, hvor det skal være jul for altid for hans kære børn.

Derfor: *Styrk de synkende hænder, gør de kraftsløse knæ stærke, sig til de urolige hjerter: Vær stærke, frygt ikke. Han er den, der kommer! Salig er den, der ikke forarges på ham.*

Amen!